

Misiunea lui Dumnezeu pentru noi (II)

De memorat: Matei 28:19

„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.”

Sabat după-amiază

Tema pe care o studiem în acest trimestru se regăsește în întreaga Scriptură. Este firul care leagă istoria omenirii și demonstrează planul lui Dumnezeu pentru creația Sa. Mai mult, consolidează revelația divină printr-un obiectiv principal: restaurarea chipului lui Dumnezeu în copiii Săi căzuți (compară cu Coloseni 3:9,10; 1 Ioan 3:2).

Misiunea lui Dumnezeu funcționează, de asemenea, drept cadrul în care ar trebui să vedem și să înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi. Când citim Biblia putem identifica un Dumnezeu care caută ferm o relație cu noi. În ciuda despărțirii provocate de păcat (Isaia 59:2), prin misiunea Sa Dumnezeu continuă să refacă relația cu omenirea până la momentul glorios când El va face „toate lucrurile noi” (Apocalipsa 21:5).

Până atunci, Dumnezeu a ales să Se manifeste față de noi într-un mod prin care să Îl putem înțelege natura și scopul și, mai presus de toate, prin care să putem avea o relație adevărată și de durată cu El. Cu alte cuvinte, ajungem nu doar să Îl cunoaștem, ci și să le împărtășim altora experiența noastră cu El și dragostea Lui salvatoare.

Prin urmare, în Scripturi, Dumnezeu ne oferă elementele de bază a ceea ce înseamnă misiunea Lui.

Duminică, 8 octombrie

Originea misiunii: Dumnezeul trinitar

Misiunea lui Dumnezeu în Scriptură Îl are în frunte și în centru pe Isus, ca singura cale de mântuire. Hristos Însuși a declarat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6). Dar Isus ne ajută să înțelegem și locul central pe care îl are în misiunea Sa faptul că Dumnezeu este trinitar.

Tot ce a făcut Hristos a fost fie *pentru* Tatăl Său ceresc, fie *de la* Tatăl Său ceresc (vezi Ioan 4:34; 5:30; 12:45). Trebuie să ne amintim întotdeauna că misiunea lui Isus nu a început odată cu intrarea Lui în această lume. El primise misiunea de la Tatăl înainte de crearea lumii noastre (compară cu Efeseni 1:4; 1 Petru 1:20). Deci, chiar dinainte să fi

pus bazele planetei noastre, Dumnezeu a plănuit modul Lui de relaționare cu omenirea și a intrat de bunăvoie în istoria omenirii pentru a îndeplini acest scop. Fiul a creat lumea (Ioan 1:3) și, la „împlinirea vremii” (Galateni 4:4), Dumnezeu Și-a demonstrat iubirea prin faptul că L-a trimis pe Fiul Său aici (Ioan 3:16,17). Fiul a venit, a murit pe cruce și a biruit moartea. Apoi, trimis de Tatăl, Duhul a venit aici (Ioan 14:26; 16:7), dovedind lumea vinovată (Ioan 16:8-11), iar astăzi continuă misiunea Tatălui și a Fiului prin faptul că le conferă putere oamenilor și îi trimite în misiune (Ioan 14:26; 16:13,14).

Întrebarea 1: Citește Ioan 20:21,22. Cum ar trebui să ne schimbăm modul de a vedea misiunea noastră, după ce am înțeles că misiunea se întemeiază pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt?

Ioan 20:21,22

21 Isus le-a zis din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi.”

22 După aceste vorbe, a suflat peste ei, și le-a zis: „Luați Duh Sfânt!”

Deși cuvântul „Trinitate” nu se găsește în Biblie, sunt numeroase dovezile legate de misiune care implică cele trei Persoane ale Dumnezeirii. De exemplu, după înviere, Hristos le-a promis ucenicilor: „Voi trimite peste voi *făgăduința Tatălui Meu*, dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus” (Luca 24:49, subl. ad.). Aici găsim, într-o frază, realitatea misiunii Dumnezeirii: (1) făgăduința Tatălui, (2) asigurarea dată de Fiul cu privire la împlinirea făgăduinței și (3) făgăduința în sine: venirea Duhului (vezi Luca 2:16; Faptele 1:4,5,8).

Învățăm de aici că această misiune nu este a noastră. Ea aparține Dumnezeului trinitar. Prin urmare, nu va da greș.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt cu toții implicați în lucrarea de salvare a sufletelor. Care sunt cele mai apropiate persoane cu care tu câștigi suflete? Care este mica ta grupă în care găsești suport pentru misiune?

Luni, 9 octombrie

Esența misiunii: facerea de ucenici

Întrebarea 2: Citește Matei 28:16-20. Ce elemente ale uceniciei poți identifica?

Matei 28:16-20

16. Cei unsprezece ucenici s-au dus în Galileea, pe muntele unde le poruncise Isus să meargă.

17. Când L-au văzut ei, I s-au închinat, dar unii s-au îndoit.

18. Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.

19. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.

20. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Amin.

Matei 28:16-20 exprimă mandatul biblic, sau împuternicirea biblică, de obicei denumită Marea Trimitere/Însărcinare (Matei 28:18-20), prin care Isus Își instruește urmașii să se împrăștie și să facă ucenici, pentru a-i învăța cele ce țin de credință și a-i iniția în ce înseamnă părtășia (vezi și Marcu 16:15,16; Luca 24:44-49; Ioan 20:21-23; Faptele 1:8).

Componentele de bază din Matei 28:16-20 sunt:

(1) Isus le poruncește ucenicilor să meargă în Galileea ca să fie cu El acolo (Matei 28:16,17);

(2) Isus vine la ei și Își declară autoritatea și suveranitatea (Matei 28:18);

(3) Isus le încredințează apoi ucenicilor o anumită sarcină – mai precis, să facă ucenici (Matei 28:19,20) și, în cele din urmă,

(4) Isus promite să fie cu ucenicii Săi până la sfârșit (Matei 28:20).

Literal, în originalul grecesc, Matei 28:19 începe așa: „Duși fiind, faceți prin urmare ucenici.” Locuțiunea „prin urmare” pune bazele trimiterii pe ceea ce tocmai se prezentase (Matei 28:18) – adică pe puterea, autoritatea și suveranitatea lui Isus, toate acestea provenind din victoria pe care o obținuse la învierea Sa. Este important să subliniem că singurul verb de acțiune cu nuanță imperativă din Marea Trimitere este „faceți ucenici”. Faptul de a-i învăța pe toți oamenii, faptul de a-i boteza și cel de a împărtăși învățăturile lui Isus cu întreaga lume sunt caracteristici ale procesului de ucenicie. Aici Isus Își îndrumă clar ucenicii spre un singur scop: facerea de ucenici. Acesta este categoric unul dintre cele mai importante pasaje despre misiune din întreaga Scriptură. Se încheie cu promisiunea prezenței continue a lui Isus printre urmașii Săi.

Evident, Marea Însărcinare nu le-a fost dată doar primilor ucenici, care se adunaseră în acele împrejurări speciale. Nu puteau să meargă la „toate neamurile” de unii singuri pentru a împlini noua misiune dată lor, aceea de a face ucenici. Prin urmare, trimiterea are acoperire universală: fiecare urmaș adevărat al lui Isus Hristos ar trebui să se implice în facerea de ucenici. Mai mult, mesajul care trebuie transmis – Evanghelia veșnică a lui Isus Hristos – este destinat întregii lumi, fără limite geografice, sociale sau etnice.

Misiunea este aceea de a face ucenici. Cum influențează această însărcinare modul în care trăiești și lucrezi pentru alții? Ce poți face ca să fii mai implicat în ceea ce ai fost chemat să faci?

Marți, 10 octombrie

Mesajul misiunii: Evanghelia veșnică

Întrebarea 3: Citește Apocalipsa 14:6,7. Ce aspecte ale misiunii lui Dumnezeu poți identifica în „Evanghelia veșnică” prezentată de primul înger în cadrul soliei celor trei îngeri?

Apocalipsa 14:6,7

6. Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.

7. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”

Acesta este singurul loc din Scriptură în care cuvintele „Evanghelie” și „veșnică” sunt legate. Evanghelia este vestea bună cu privire la harul oferit tuturor prin Isus Hristos. El a venit în lumea noastră pentru a ne arăta harul și adevărul (Ioan 1:14). A trăit o viață fără păcat și a murit pe cruce ca jertfă înlocuitoare, a purtat pedeapsa pentru păcatele noastre (Isaia 53:4,5; 1 Petru 3:18). A înviat, S-a întors în cer, a fost înălțat de către Tatăl, iar astăzi mijlocește pentru noi în sanctuarul ceresc (Apocalipsa 1:18; Faptele 2:33; Evrei 7:25). Curând Își va îndeplini cea mai mare promisiune – aceea de a Se întoarce în slavă și, în cele din urmă, după încheierea mileniului, de a întemeia împărăția lui Dumnezeu pe pământ (Ioan 14:1-4; Faptele 1:11; Apocalipsa 21:1-4). Toate acestea sunt realități esențiale ale Evangheliei veșnice.

Acest mesaj este veșnic. Există o singură Evanghelie care ne poate mântui. Va rămâne aceeași până când misiunea lui Dumnezeu va fi în totalitate îndeplinită. Nu va exista niciodată o altă evanghelie. Învățăturile și doctrinele înșelătoare vin și pleacă (Efeseni 4:14), dar mesajul mântuirii, Evanghelia veșnică, nu se va schimba, iar cei care îl cred și îl trăiesc în ascultare vor fi răsplătiți (vezi Deuteronomul 5:33; Romani 2:6).

Aceeași însărcinare dată primilor ucenici ne este dată și nouă astăzi. Trebuie să continuăm în întreaga lume misiunea de a face ucenici pentru Hristos. Dar ce fel de ucenici? Buni, sinceri, complet devotați, iubitori de oameni? Aceste trăsături sunt esențiale, dar nu sunt îndeajuns. Trebuie să

facem ucenici având în vedere toate elementele biblice ale uceniciei. Citește **Luca 9:23; Ioan 13:24,35; 2 Corinteni 5:17.**

Luca 9:23

23. Apoi a zis tuturor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.

Ioan 13:24,35

24. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbea Isus.

35. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

2 Corinteni 5:17

17. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

Scopul suprem este acela de a fi pregătiți și de a-i pregăti pe alții pentru a doua venire a Stăpânului, Isus Hristos. „Proclamarea judecății [Apocalipsa 14:6,7] constituie un anunț privind faptul că a doua venire a Domnului Hristos este aproape. Iar această proclamare este numită Evanghelia veșnică. Prin urmare, predicarea celei de a doua veniri a Domnului Hristos, anunțarea apropierii ei, este prezentată drept o parte esențială a mesajului Evangheliei” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 227, 228).

În solia primului înger, de ce trebuie ca Evanghelia să fie în centrul ideii de judecată?

Miercuri, 11 octombrie

Canalele misiunii: copiii lui Dumnezeu

De-a lungul istoriei, Dumnezeu a avut întotdeauna oameni care I-au reprezentat cu fidelitate caracterul și, ascultători, I-au urmărit scopurile. Copiii lui Dumnezeu, poporul Lui, sunt aceia care au fost chemați și care I-au acceptat invitația de a fi părtași la harul Său. Toți au fost – și continuă să fie – instrumentele lui Dumnezeu de împlinire a misiunii Sale.

Întrebarea 4: Citește Geneza 12:1-3 și Deuteronomul 7:6,11,12;

Amos 9:7; Isaia 19:24,25. Care a fost scopul lui Dumnezeu cu națiunile din Vechiul Testament?

Geneza 12:1-3

1. Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.

2. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare.
3. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.

Deuteronomul 7:6,11,12

6. Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeuul tău; Domnul Dumnezeuul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului.
11. De aceea păzește poruncile, legile și rânduielile pe care ți le dau azi și împlinește-le.
12. Dacă veți asculta aceste porunci, dacă le veți păzi și împlini, Domnul Dumnezeuul tău va ține față de tine legământul și îndurarea cu care S-a jurat părinților tăi.

Amos 9:7

7. „Nu sunteți voi oare pentru Mine ca și copiii etiopienilor, copii ai lui Israel? – zice Domnul. N-am scos Eu pe Israel din țara Egiptului, ca și pe filistenii din Caftor și pe sirieni din Chir?”

Isaia 19:24,25

24. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului.
25. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!”

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam și urmașii săi avea un scop precis. Ei erau chemați, făcuți și trimiși să fie agenți ai misiunii lui Dumnezeu – mijloace de binecuvântare a popoarelor (compară cu Deuteronomul 28:10; Isaia 49:6). Totodată, ei au fost aleși în cadrul unei relații de legământ cu Dumnezeu, cu condiția implicită a credinței și ascultării (Geneza 22:16-18; Exodul 19:5,6; Deuteronomul 28:1,2; 2 Cronici 7:14). Acest proces, acela de a atrage la Israel popoarele din jur, a fost „strategia misionară” a lui Dumnezeu în Vechiul Testament.

În Noul Testament, misiunea lui Dumnezeu continuă. Domnul și Mântuitorul înviat lansează acum o reînnoită „strategie misionară” (vezi Matei 28:18-20; Faptele 1:8), în care ucenicii lui Hristos – care alcătuiesc biserica – pleacă în misiune în întreaga lume, în loc ca lumea să vină la ei, ca în cazul poporului Israel din vechime. Misiunea nu își are originea în biserică. Dimpotrivă, biserica există pentru că Dumnezeu mai are încă o misiune de îndeplinit și își folosește biserica pentru a o îndeplini.

Care este misiunea bisericii? Este aceeași cu misiunea Celui care a chemat-o la existență: „Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Deși niciunul dintre noi cei din biserică nu poate mântui pe nimeni, putem și trebuie să îi îndreptăm pe alții spre singurul care poate mântui, iar Acela este Isus Hristos.

„Misiunea bisericii lui Hristos este aceea de a-i salva pe păcătoșii care sunt gata să piară, de a le face cunoscută oamenilor dragostea lui Dumnezeu și de a-i câștiga la Hristos prin manifestarea acesteia” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 381). Ce privilegiu și ce responsabilitate imensă!

Misiunea este pentru biserică ceea ce este aerul pentru viața noastră. Fără aer, murim. Fără misiune, biserica locală moare. Ce poți face, personal, pentru a susține viața bisericii tale?

Joi, 12 octombrie

Aria misiunii: lumea

Întrebarea 5: Citește Apocalipsa 7:9,10. Ce sugerează aceste texte despre succesul lui Dumnezeu în marea anvergură geografică a misiunii?

Apocalipsa 7:9-10

9. După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini;

10. și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!”

Studiul din această săptămână a luat în discuție în mod special două importante texte misionare. Este interesant că aceste texte au cel puțin un punct comun esențial: cine sunt beneficiarii misiunii, adică pe cine vi zează – „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile” (Matei 28:19); „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6, subl. ad.).

Cu alte cuvinte, Evanghelia lui Hristos trebuie să ajungă la toate clasele sociale, la toate națiunile, toate limbile și toate popoarele. Avem un singur model de urmat, iar acela este Hristos. Dacă acceptăm adevărul așa cum este în Isus, prejudecățile și invidiile naționale vor fi nimicite, iar duhul adevărului va uni inimile noastre.

Când a spus: „Și-Mi veți fi martori” (Faptele 1:8), Isus a avut în minte trei zone geografice:

Zona 1 – „în Ierusalim”: Ucenicii erau foarte aproape de Ierusalim. Isus practic ne spune: „Începeți să vă împărtășiți experiența cu oamenii care sunt aproape de voi!” Misiunea începe acasă, cu familia, cu vecinii, cu prietenii. Acesta este locul suprem de misiune.

Zona 2 – „în toată Iudeea și Samaria”: Misiunea noastră îi vizează și pe cei care sunt în anumite privințe aproape de noi, dar la o oarecare distanță față de noi. Din această categorie fac parte oamenii care poate vorbesc aceeași limbă cu noi – oameni care au o cultură asemănătoare, dar nu trăiesc ca noi sau nu împărtășesc aceeași realitate cu noi. Acesta este următorul nostru loc de misiune.

Zona 3 – „până la marginile pământului”: Dumnezeu ne cheamă să ajungem în final la oameni din toate locurile, națiunile, populațiile, limbile și etniile. Acesta este locul nostru inițial de misiune.

Implică-te! Roagă-te în fiecare zi din această săptămână pentru oamenii între care trăiești (din comunitatea, satul sau cartierul tău). Dumnezeu te-a pus acolo cu un scop.

Implică-te și mai mult! Cercetează datele demografice privind zona ta (ce fel de oameni trăiesc în jurul tău) – ce etnii, ce religii au oamenii; câți sunt bătrâni, tineri, săraci, bogați etc. Observă ce interese au, ce obiceiuri, care sunt nevoile lor cele mai mari. Cere-I lui Dumnezeu să îți arate cum să fii pentru ei un canal al dragostei Lui.

Vineri, 13 octombrie

Un gând de încheiere

„Cuvintele Mântuitorului: «Voi sunteți lumina lumii» evidențiază faptul că El le-a încredințat urmașilor Săi o misiune mondială. După cum razele soarelui pătrund până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, tot astfel Dumnezeu plănuiește ca lumina Evangheliei să ajungă la fiecare locuitor al pământului. Dacă biserica lui Hristos și-ar îndeplini obiectivul avut în vedere de Domnul nostru, lumina ar străluci peste toți cei care se află încă în întuneric, în ținutul morții și al umbrelor ei. În loc de a se grupa în comunități sociale închise, evitând astfel să-și asume responsabilitatea și să poarte crucea, membrii bisericii ar trebui să se răspândească în toate țările, lăsând lumina lui Hristos să strălucească prin ei, lucrând asemenea Lui pentru salvarea sufletelor, iar «Evanghelia aceasta a Împărăției» ar fi dusă cu repeziciune în toată lumea. [...] Orbi într-adevăr trebuie să fie ochii care nu văd lucrarea Domnului și surde urechile care nu aud chemarea adresată de adevăratul Păstor oilor Lui. [...] Fiecare inimă

sfințită să răspundă acum, căutând să proclame solia dătătoare de viață. Dacă oamenii vor accepta [...] lucrarea încredințată de Dumnezeu, puterea divină se va face cunoscută în convertirea multora la adevăr” (Ellen G. White, în *The Advent Review and Sabbath Herald*, 14 noiembrie 1912).
